

A magas-tátrai Kárbunkulus-torony

Az a cukorsüveg alakú kőkolosszus, a tó mellett egyenest kinyúló 7300 lábnyi Rubint-torony nem volt mindenkor oly kietlen zord, mint jelenleg. Egy bűvös kő, a kárbunkulus ékesíté homlokát. E kőnek az a tulajdonsága van, hogy magába szívja a hold- és csillagsugarat, s mikor a Nap leáldozik, úgy világít vele, mintha ő maga lenne egy szelídebb Nap. A torony e diadéjja is ragyogó tündérfénnyel világította meg a tó környékét sötét éjszakákon. Egy szegény szerelmes fiú eltökélte magában, hogy ő azt a követ megszerzi a menyasszonyának, hadd fűzze a pártájába, s ragyogja túl vele leánypajtásait. Egy híres lakatossal hágó körmöket készíttetett kezére, lábára, s fölment a Kárbunkulus-torony tetejére, melyet még soha meg nem hágott emberi láb. Szerencsésen fölért az oromra, s már hozzáfogott, hogy lefeszítse a sugárzó drágakövet; de e pillanatban lecsapott a villám a toronyba, a vakmerő fiú összezúzva zuhant a tó partjára, s ott fekszik ama nagy fehér kő alatt eltemetve, mely a tó éjszaki partján hever. A kárbunkulus pedig leesett a tóba, s ott van annak a fenekén, ahol az a nagy kék szem mosolyog [a] közepéből. Ezóta a Zöld-tó környéke nem ragyog többé sötét éjszakákon.

E regének aztán sok variánsa van. Egyik szerint nem a Zöld-, hanem a Vörös-tóba gurult le a kárbunkulus, azért a tó színe oly vörös.

Egy másik szerint a rege hőse deli nemes vadász volt, menyasszonya pedig a juhász leánya, aki ott legeltette juhait, s kinek atyja csak az alatt a föltétel alatt ígérte oda leánya kezét a vadásznak, ha a kárbunkulust megszerzi. Ez aztán, miután a torony megmászhatatlan volt, nyílvezzővel lőtte le a követ, de az a tóba esett, hol a Zöld-tó tündére, mint tulajdonát, fölfogta, s maga után csábítá vele a szép ifjú vadászt a tó fenekére, hol gyémánt palotája van.